

Vytrhnuté z karisblo(g)ku

Daniel Kalocay

Greenie knižnica

Vytrhnuté z karisblo(g)ku

Daniel Kalocay

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Daniel Kalocay	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Tretie (2012)	010001

Obsah

Vytrhnuté z karisblo(g)ku.....	2
Večer s Ruby Port.....	4
Budúce šťastie.....	5
Keď láska končí, necháva ju osud spávať na lúke.....	6
Strom muž, strom žena.....	7
Rozsypte ma po nábřeží.....	8
Aspoň sa pozri kam ma vietor nesie.....	9
Túlam sa.....	10
Absolútne nové ráno.....	11
Moja duša	12
Povieš slovo a stvoríš náhodu	13
V čase sme si všetci dlžný.....	14
Podme hľadať to miesto, ten kultový priestor.....	15
Dobré ráno.....	16
Viem, že... (raz dôjde na všeličo).....	18
E-mail anjelovi.....	19
Doba je tak krásne šialená.....	20
Dobry deň, smútok.....	21
V tieni brezy.....	22
Spoločenstvo mŕtvych básnikov.....	23
V priestore prázdna.....	24
Písal sa rok 2013 a všetko čo sa mi stalo, sa ešte len stane!.....	25
Kto kosu nosí	26
Spánok... prebudenie.....	27
Srdce z amazitu.....	28
Nočné (ne)snívanie.....	29
Čas v čase plynie.....	30
Pastieri citov.....	31
3 slová.....	32
Kto vlastne chytá v žite?.....	33
Láskou sa vo mne.....	34
Osamelosť v srdci.....	35
Malá mužská logika.....	36
Večerná správa.....	37
Vysnívaná.....	38
Si do mňa napísaná.....	39
Stred stredu (malého) ľudského omylu.....	40
Jesenná sezóna.....	41
Ty vieš, viem tiež.....	42
Snívajme sny.....	43

Večer s Ruby Port

Keby som práve dnes,
tak ako skape pes,
opustil tento svet,
snáď by som chýbal aspoň tebe.
Alebo dúfam aspoň vám...
no skôr krk na to dám,
že či tu som, alebo nie...
nechýbam.
Svet je tak márnomyseľný
a život v ňom tak kvadrantný...
ži, smej sa, zomri, zhasni...
vložené priamkou všetko v jednej básni.
Zaliate pravdou vína,
tá však je celkom iná.

P.s.

Vytrhnuté z karisbloku...
napísané v tomto blogu...

Budúce šťastie

Dotyk bol prikrátky,
aby sa stal neistým zvykom...
no prídlhý...
aby zabránil zrodu prvotnej myšlienky.
Tá bola prikrátka,
aby som ju vyslovil rozvitou vetou,
ale dosť dlhá...
aby sa stala nezabudnuteľnou spomienkou.
Spomienkou na dotyk tvojich pier...
dal som jej meno, túžba!
Tá vo mne rastie...
budem ju volať...
budúce šťastie

Keď láska končí, necháva ju osud spávať na lúke

Keď láska končí, necháva ju osud spávať na lúke
plnej modrastých zvončekov.

Smútok ju prikrýva ľahučkou dekou,
smiech mesačných víl je vtedy prídaleko.

Prstami osud mi
ako rieka času tiekol,
zbabelý, stratený.

Pred láskou som sám utiekol.
Tak ako skosená ranná tráva,
letnej lúke zbohom dáva...
tak môjmu srdcu láska z diaľav máva.

Stotisíc krát odpusť mi.

Bola si tá pravá,
bola si presne tá,
čo v srdci navždy stopu zanecháva!
Dúhový večer noc smutne víta,
prečo som sám ? mesiac sa pýta...
vietor čo zaháňa včielky domov,
prečo som sám ? pýta sa stromov...
čo už mám povedať...nepoznám slová,
za ktoré by som svoj žiaľ schoval,
čo nohám povedať kam majú kráčať,
do ktorých strán?

Nič nemá zmysel, keď ostávam sám...
snáď mávnutie motýlích krídiel všetko pozmení,
a v nové ráno uvidia smer všetci stratení,
slnko nás zbabelých sprevádzať bude v objatí
a nikto nikdy, už svoju lásku nestratí.

Strom muž, strom žena

Vravel im strom pán a strom dáma...
zastávka smútkov a sťažností na dej tohto sveta.

Vravel im strom muž a strom žena,
vo chvíľach, keď mu radosti klesali pod kolená...
a smútok sa šplhal na ramená.

Rozsypte ma po nábreží

Rozsypte ma po nábreží,
na ničom už nezáleží
vietor mi všetko vzal,
odniesol to niekam v diaľ,
smútok prúdi v mojich žilách,

prečo si ma opustila?
Stratený v jej srdci navždy,
hoc ma z neho vyháňa...

láska občas hojí srdce,
občas ho viac doráňa
budem slepý, hluchý, nemý
láska viac už nestaň sa mi!!!

Rozsypte ma medzi ľudí,
nech ma v dave každý súdi,
že som lásku premrhal,
preto mi ju vietor vzal...

Radšej budem slepý,
radšej budem hluchý,
nemý...

láska prosím viacej už nestaň sa mi !!!

Aspoň sa pozri kam ma vietor nesie

Keď už ma hodíš do náručia vetra,
aspoň sa pozri kam ma vietor nesie.
Transparentne splyniem s chvíľou, čo ma
stretla...

zahalený zlomkom večného svetla,
okamihom presne predurčeným...
silou toho vetra cestu života zmením.
Aj keď v knihe osudu iné bolo napísané,
nestane sa dané. stane sa nedané.
Chvíľou čo ma stretla v náručí vetra,
zmením každý zlomok večného svetla...
Aspoň sa pozri kam ma vietor nesie...

Túlam sa

Hľadám miesto,
pre vlastnú dušu priestor.

Bezmenný v dave sveta,
nemý v tých správnych vetách,
život mi košelu rozopína,
na hrud' mi píše krvou vetra,
netráp sa tým, že si ma stretla.

Neboj sa zabudnúť...

všetko to beží v nás,
priestor, pocit, bolesť, radosť, čas...

Hľadám kvapky šťastného dažďa,
netráp sa tým, že si ma našla...

Som tulák hviezdnych ciest,
stopár na diaľnici smutných miest,
všetko čo nemám, mi chýba,
čo mám, zdá sa mi zase navyše...
asi ten svoj osud navždy prepíšem.

Absolútne nové ráno

Mám to rád keď v noci hviezdy zhasnú...
kreslím si myšlienky na dušu vlastnú...
premieňam noc na tajné svety...
pred egom skoro nahý, len do právd zaodetý...
som strážca ohňa...
na zrúcaninách spomienok končiaceho sa dňa...
mám rád keď nocou vesmír zmlkne...
stratený zvuk v toku plynúceho času...
dávajúc nádej do hlasu...
každého...
rána nového!
mám to rád...
každé absolútne nové ráno...
keď znova prejde ľudský život, vesmírnou bránou.

Moja duša

Bojím sa, že jedného dňa stratím sám seba.
Že v zrkadle ráno na mňa bude hľadieť cudzia tvár,
vrásky života a sivé vlasy starostí...

slušná staroba.

S tým rátam, taký je osud nášho tela.

Čo však, keď aj moja duša zostarne?

Teraz je dospelá...

A o pár rokov...

zmužnie a nadobudne múdrosť a snáď aj nadhľad do vienka dostane.

No čo ak sa jej rokmi stane,

že zostarne ako starnú telá...

a zabudne kam vlastne kráčať v živote chcela.

Bude len dušou bez tela...

alebo skôr duša s telom, čo už len ako malý plamienok horí...

a vzbĺknuť v niečo, čo krásne horí jej bude namáhavé...

Preto si držím tajný kód v hlave...

ten, čo keď raz...príde na dušu čas,

obnoví všetko, čo kedy som vedel...

nedovolí mojej duši, čo sa naučila zabudnúť!

Znovu jej pripomenie vo mne jej životnú púť!

Tak podám ruku svojej duši...

a že ju ľúbim, snáď aj tuší...

ak sa nájde na tom svete,

niekto kto moju dušu ľúbi, takú aká je...

nech mi to zašepká, skôr než moja duša zostarne!

Povieš slovo a stvoríš náhodu

V nahote osamelej chvíle,
sa zamatové sny priestorom túlajú,
len, oči sa v očiach, hľadajú...
povieš slovo a stvoríš náhodu,
tá v dôsledku vyslovených slov,
stáva sa, už iba realitou...
tak prichádzame o svoje sny...
vravíme slová a vytvárame (ne)náhody.

V čase sme si všetci dlžný

More zúri, láme vlny...

v priestore sa mení čas na piesok.

V čase sme si všetci dlžný...

v srdci máme zvláštne miesto,

úložisko priateľov.

Bez nároku na odpoveď,

koľko ešte sklátim dní...?

K priateľom si dám poznámku:

Nikdy nezabudni!

Ten čas, za nás sype piesok,

na hodinách osudu...

bojím sa, že raz tie miesta v srdci nebudú...

more zúri, láme vlny...

zrnká piesku letia v čase...

bezváhová triaška v hlase...

keď ti šepkám...

že mám v srdci zvláštne miesto...

bez nároku na odpoveď,

koľko dní zvalcujem...?

Dávam k láske poznámku:

Navždy milujem!

Podme hľadať to miesto, ten kultový priestor

Podme hľadať miesto kam zlietajú sa vtáci,
ten kultový priestor kde spáva vietor na matraci.
Skúsme sa postaviť do tieňa, ktorý na poludnie láme paralelné svety
pošteklený lúčmi čo padajú na okenné parapety.
V dlaniach pevne zovreté ideály našej doby,
pre tento svet sme jednoducho skoro dobrý.
Zlomme sofistikované pravdy, ktorých sa iný boja,
obnovme mýty ktoré zato ešte stoja.
Všetko v čo veríme...
použime...!
Ako zbrane nášho súkromného boja!
Podme hľadať to miesto...ten kultový priestor.

Dobré ráno

Dobré ráno stále žijem...

skôr nie, ako áno...

strapatý,

rozospatý...

nie nešťastný, ale ani nie usmiaty...

som stále tvoj...

vieš?

čo povieš,

čo mi na lásku odpovieš?

Že sa nenosí?

Dych kúsok okna zarosil...

kam pozerám...?

K tebe nedovidím.

Stratený rovnako ako si ty stratená...

Zložený, ako je láska zložená na kolená...

čo s tým?

neusteliem...nemávam to vo zvyku...

odídem...aj bez lásky a bez kriku.

Veď to viem,

kto chyby robí...

padá...

na kolená?

Áno!

Ak je láska ponížená. Odchádza.

Kto zradil?

Ten kto sa pýta.

Odpustíš?

Najskôr nie...

Láska je neskutočné trápenie...

a bláznenie.

Tým bláznom som bol rád...
za oknom striehne chlad..
A čo v srdci?
V tvojom tiež?
Čo povieš?
Neodpovieš!
Všetko mrzne zdá sa...
ľadová krása...
som blázon?
Ale liečim sa!
Dobrá noc,
stále žijem...
Skôr nie, ako áno...
uvidíme ráno!

Viem, že... (raz dôjde na všeličo)

Viem, že raz dôjde na slová,
že v plači zomrú básnici a v krvi hrdinovia,
že na zbabelých kliatby padnú
a zúfalci si do žíl zatnú.
Ostanú len krivé pravdy vyslovené ústami
neprajných závistlivcov, čo pýšili sa nad nami.
Viem, že raz dôjde na všeličo,
že život často praská bičom.
Ale práve teraz je mi jedno, čo všetko sa stane...
Celkom kašlem na to, čo v osude mám napísané.

E-mail anjelovi

Môj_anjel@nebo.zvyšný_čas

Milý môj anjel, dnes mi je ťažko a smutno
už nie som na svete rád a život ma bolí,
dni ktoré boli veselé kamsi sa stratili...
možno už šťastné dni dožili a len tie smutné mi ostali.
Život občas býva aj smútok pomalý.
Lúče už dohriali, tráva je skosená...
hlava je sklonená, padám na kolená...
slzami unavený, slovami ponížený,
na doske položený...
kríž v kríž je prekrížený.
Posledný zatratený...
prosiac nevyslyšaný.
Anjel môj, čo bývam vždy tebou dotknutý...
prišiel čas nechať ma stratiť sa na tej púti.
Plamienok nechať už zhasnutý...
Mával som život rád, býval som tak ľahko usmiaty...
ten čo mi úsmev vzal, nikdy mi ho naspäť nevráti.
úsmev je krásny no nedá sa nanútiť.
a kde niet úsmevu býva už plamienok života zhasnutý.

Doba je tak krásne šialená...

Vo svete ľudí, byť trochu čudný

nie je zlé...

nie je vôbec zlé, ani žiť na hrane

istej ilúzie...

zdá sa, že každý z nás je kúzelník v svojom privátnom svete,

čo o ňom vlastne viete?

Kde sa nachádza jeho bod v čase?

Plávanie proti prúdu

do náručia osudu?

Zhasnuté hviezdy z nás nebudú...

len spálené miesta na zemi.

Doba je šialená,

lomí nás v kolenách.

Dobry deň, smútok

Dobry deň, smútok...

čítal som z večnej knihy,

kde to bolo rukou Saganovej napísané...

v to ráno stojac osamelo pri fontáne...

deň sa ešte len rozbiehal...

z času na čas... sa čas zastavil,

aby staré krivdy napravil,

ale tie sa vryli, hlboko do žily,

aby tam krv iným smerom rozprúdili...

do fontány z dlane minca padá,

vo vode si svoje miesto hľadá...

chcel som sa jej opýtať,

kto ma bude mať ešte rád?

dobry deň smútok...

budeš aspoň ty môj kamarát ?

V tieni brezy

V tieni brezy smútok leží..
na ničom mu nezáleží..
vzduchom prúdi vánok svieži..
slzy tečú..
na hrud' niečiu..
vlhkosť vsiaka do kože..
so životom na nože..
niekto si tak stojí..
o lásku sa bojí..
tá však dávno v prachu leží..
na ničom jej nezáleží..
život bez nej ďalej beží..
vzduchom prúdi vánok svieži..
pohľad márnny spoza mreží..
po nábreží, vraj koník beží..
no a v tieni smutnej brezy..
smútok v srdci muža leží.

Spoločenstvo mŕtvych básnikov

Nad sklonenými hlavami padajúce nebo...
požierači bolestivých ideí, ničitelia nových zánikov
dlho som s vami nebol.

Neskrotní bratia v boji za slová...
odhodlaný bitvu položiť na kolená,
za štít sa nikto z nás neschová,
hrdosťou je aj sila znásobená.
Už vrie v nás krv minotaura...
je čas zasadnúť nocou k stolom,
otvoriť brány do duší...

nech báseň ako guľa z dela nepriateľov, rev neprajníkov prehluší.

Netušená krv v mojich žilách sa hodnú chvíľu vzpierala,
kým ranou na zapästí krv spoločenstva prijala.

Sme zákon slova, sila poetizmu,
sme spolok mŕtvych básnikov...
tvorcovia smaragdových ideí a ničitelia nových zánikov.

Sme bratstvo rýmov nadčasových,
úderní romantici...tvorcovia zrodu nových slov,
sme spolok mŕtvych básnikov!

V priestore prázdna

Prázdnotou zíva...

to miesto,

kde duša s láskou v podnájme býva.

Odviaľ ju vietor sklamaných nádejí...

možno sme prídlho len zo slov žili,

akoby sme v koniec nikdy neverili.

Zbabelo mi teraz slzy po tvári tečú...

nemám vlastnú nádej, chcem však veriť v niečiu!

čo príde zajtra a v pozajtru nových dní,

vráti mi vietor aspoň jednu z nádejí?

Tak prázdno, to prázdno prázdnotou zíva...

to miesto kde duša s láskou v podnájme býva!

len bolesť sa tam niekde tichučko pred svetom ukrýva.

Písal sa rok 2013 a všetko čo sa mi stalo, sa ešte len stane!

Chcel by som vrátiť ten prvý deň,
keď mi bolo jedno aký som,
keď som bol menej tvojou láskou
a viac túžil byť iba milencom.
Chcel by som vrátiť tú prvú noc,
keď mučil som myseľ predstavami,
aké je krásne tvoje telo,
keď myšlienky divo trhali spánok,
ale srdce ešte nebolelo!
Čas mi však nič nevráti,
čas iba rany občas lieči...
neviem byť takto sám,
túžim byť znova niečí!
Snáď časom na nás zabudnem
a taký aký teraz som,
už nikdy nebudem!
Chcel by som vrátiť čas,
tak bol by som...
šťastným, hajzlom, zas!

Kto kosu nosí

Kto kosu nosí, kto osud kosí?

Plávajú malé klamstvá na hladine rieky právd.

Ten mýtus že tá smrť skosí, veď každý si svoju kosu nosí!

Každý si sám osud predurčí...

a tam kdesi v tom predurčení,

sme všetci zvláštne umučení...

svojimi vlastnými snami.

Osud je buď proti nám, alebo s nami...

alebo s nami, tam za dverami...

klúčovou dierkou ostro sledovaný...

a človek malý, nahý, bosý,

si svoju kosu sám nosí.

Spánok... prebudenie...

Stav keď je duša odpútaná od tela...

vždy keď spím tak zo mňa odlieta,

kamsi do jej sveta!

Návraty nad ránom, keď snaží sa do tela vtesnať,

to bolí nemálo.

Čo by sa stalo, keby ju moje telo spať neprijalo?

Kolko takých stratených duší by vesmírom putovalo?

Tak sa snažím zaspávať s tým vedomím,

že o svoju dušu neprídem.

Že znova sa do mňa vráti, keď sa prebudím...

že sa do mňa nad ránom vtesná...

aj keď jej býva občas posteľ môjho tela tesná.

Srdce z almagitu

Žijem sám, sám ako ten zrub niekde v lese,
moje srdce je ukryté vysoko na polici v džbáne,
a tam...sám nedosiahnem...
potrebujem iné ruky, aby naň dosiahli.
Potrebujem tvoje ruky, aby ho objali,
aby sa zrub naplnil šťastím,
a duša podľahla najkrajšiemu citu,
aby bolo šťastné srdce z almagitu.

Nočné (ne)snívanie

Tieň trpkej noci padal na vankúš,
na ktorom si smutná myseľ skladala svoje sny...
do ticha noci, vlhkej izby po slzách šepkal diabol duši...
"nežne navždy spi, sme tu len ja a ty!"
srdce sa triaslo strachom pred ránom, čo malo prísť...
a básnik písal vlastnou krvou anjelovi na rozlúčku list...

Čas v čase plynie

Čas časom zabudol ako ma plynúť,
aby sme spolu on a ja došli do raja,
po ktorom snívame od počiatku svojho ja.

Tiká to tikotom života a plynie to skrz sny a nádeje...

skôr než sa jeden nadeje...

umĺí sa tikot hodín srdca.

Človek má času málo,

no vo vesmíre je času tak veľa,

ten plynie v nekonečnosti,

nemerateľný ničím, čo človek zmerať vie.

Čas vie svoje! (ale človek nie)

Pastieri citov

Bohovi občas padáme, ako dážď pomedzi prsty
nájomní malí pastieri citov,
skrz, nebo ako sito,
ťahajú sa nitky našich životov...
osud sú búrky oblohy...
a duša padá ako dážď, pomedzi prsty bohovi.

3 slová

Navždy, nikdy, znova...

Navždy zbohom...

na tomto svete bývam stratený...

Nikdy už taký život...

keď duša horí v plameni...

do pekla sa už nevrátim znova...

prisahám na 3 slová

a možno...

prídem znova

Kto vlastne chytá v žite?

Na stole lacné víno nedopite...
v dlaniach je perom napísané,
všetko, čo sa nám dvom stane.
Najväčšia bolesť je rana v rane,
najviac bolí všetko na tej ostrej hrane.

Sme slepí,
naším očiam býva to najdôležitejšie ukryté...
a ja dodnes neviem,
kto vlastne chytá v tom žite?

Láskou sa vo mne...

Láskou sa vo mne srdce kolíše,
bez teba som na svete iba človek navyše!
Len s tebou sa všetko v nežnom zmysle točí,
si rieka do ktorej môžem stokrát znova vkročiť.
S tebou sú dni aj noci, vôňou, krásne vanilkové,
s tebou je pravda o láske v každom slove!
Láskou sa vo mne srdce kolíše...
s tebou som niekto!
Bez teba som iba človek navyše.

Osamelosť v srdci

Plačem často, pýtam sa sám seba prečo?

Možno pre osamelosť v srdci.

Chýba mi tak veľmi niekto, pýtam sa sám seba, že kto?

Tá čo mi raz život dala, na prsiach ma nežne hriala.

Tá čo som jej prvým slovom mama povedal.

Tá čo som ju poznal v čase, keď som raz padal zase, kamsi do stratena.

Vravela mi pekné slová, písala mi krásne vety.

Cítil som to v srdci šumieť, žiadna iná už iba ty!

Len dve ženy, len dve mená strácajú sa dostratena.

A ja plačem ako malý, pre tie ženy, čo mi dali...lásku.

Iba láska tá sa ráta, iba láska tá ma zmysel.

Môže bolieť, môže visieť, na tom lane, od ktorého horia dlane.

Raz tak zhorím, osamelý...

šepkajúc mená žien , čo ma chceli...ak ma chceli.

V srdci jedno meno bude, to čo nikdy nezabudnem...

a ty vieš, aké.

Doba je divná, čas je sviňa ...každý ľahko zabúda...

Tí čo sme im chrbát kryli, smejú sa nám v tejto chvíli.

Tak to vidím pohľadom, svojím rovným zrkadlom...

že sme všetci osamelí, ako by sme to chceli...sami!

Malá mužská logika

Mlčíme...

Nie preto, že nevieme čo povedať.

Ale preto, že sa hanbíme,
za slabosť a bezmocnosť,
ktorú v trápení cítime.

Večerná správa

Vo večernej pošte prišla správa,
tak, ako chodí na večeru hostí.

Možno len ona, možno obaja,
už mali toho dosť.

Tak zhrnula to do viet,
z ktorých jediná bude tou,
na ktorú bude navždy spomínať.

“Vezmem si, čo príde pod ruku a z toho budem živiť svoje vnútro...”

Zrazu mu prišlo viac než ľúto,
že nedal zo seba, po čom túžila.

Stane sa (ne)raz za život,
snáď každému z nás.

A liekom na to, je naozaj, len čas.

Aspoň sa to tak vraví...

Pozor (teda), na večerné správy.

Vysnívaná

Láska láske zašepkala
v noci, keď sa veľmi bála...

Nezabudnem,
stále snívam (o tebe).
Tá sa iba pousmiala...
Nejde predsa zabudnúť,
na to, čo sa nestalo.

V mojom srdci “vysnívaná”
ostane tak nastálo.

Si do mňa napísaná

Už nie som papier snehobiely,
už dávno nie som čistá strana.

Ty si do mňa napísaná.

Celkom vrytá písmom citov
priamo na kožu.

Žiadne iné už to písmo,
zmazať nemôžu.

Hoc sa hneváš, prudko brániš,
som do teba napísaný.

Nie si už strana snehobiela.
Počmárané sú naše srdcia aj telá.

Stred stredú (malého) ľudského omylu

Ako márnivo sa svet správa,
akoby bol stredobodom vesmíru.

A zo stredú toho stredú,
človek malý ako prach,
snaží sa riadiť svet,
mysliac si, že ho má v opratiach.

Taký omyl, len z malej hlavy,
ako ľudská vystáť môže.

Dal si mu život, vôľu,
daj mu aj zdravý rozum, bože!

Jesenná sezóna

V slzách ma dnes topí svet,
niet tých slov, čo sú jak med.
Len slová, čo jak britvy sú,
čo v ranách smútky odnesú.

Dáma menom melanchólia,
zas v posteli ma ustlané.
Na jesenné dni čakala,
že jej chvíľa nastane.

Tak v jesennej sezóne,
vonia lístie depresiou,
tak sa vietor pohráva s dámou melanchóliou.

Číre slzy ako sklíčka,
z tmavých očí padajú.
V dobe smútku tieto oči,
dobrú dušu hľadajú.

Dušu, čo mi povie slová,
ktoré znova rozpália,
oheň smiechu,
pri ktorom sa smiem ohriať aj ja.

Ty vieš, viem tiež

Duša sa nerodí s jazvami.

Čistá a hladká stáva sa bytím.

Odchádza zjazvená poznačená žitím,
na konci svojej vesmírnej cesty.

Duša sa nerodí s predsudkami,
predsudky vtláčajú jej iní.

Tak ten, čo cíti sa bez viny,
nech hodí pomyselným kameňom,
ak klíči odvaha v ňom...

Nevrav mi aký som!

Len skús ma chápať bezpodmienečne...

Kým máš priestor a čas,
nič nie je večné...

A nekonečné...

Raz nadíde ten deň, keď spýtaš sa kde som?

Zrádzaš ma? Zradím tiež!

Strácam ťa? Strácaš tiež!

Ale to, ty predsa vieš!

Snívajme sny

Skôr, než zub času
vezme nám mladosť a krásu,
v objatí milujme svet.
Cez nehu ľudského tela,
dotykmi jemných dlaní...
cez bozky pier tých milovaných!
Snívajme sny...
V snívaní sme predsa tak dokonalí.